

EÉN JAAR PADDENSTOELEN IN DE VERBRANDE DEURNESE PEEL

Peter Eenshuistra

H. Uijtttenbroekstraat 24, 5913 WE Venlo pjeensh@plex.nl

Eenshuistra, P.J. 2022. One year of fungi in the burned Deurnese Peel. *Coolia* 65(1): 2–12.

In May and June 2020 an area of 800 ha (ca. 1976 acres) of dry vegetation and dry peat burned in the Deurnese and Liesselse Peel. This article describes the investigation of fungi during one year in this burned N2000 nature reserve. 18 more or less rare fungi specific for burned sites were found. The findings and results are presented and discussed.

In 2018 vroeg Eddy Weeda mij of ik interesse had om gezamenlijk onderzoek te gaan doen naar brandplekpaddenstoelen in een hoogveengebied. Het had in het droge, vroege voorjaar van 2018 gebrand in de Liesselse Peel en in het Zinkske in de buurt van Helenaveen. 2018 werd een zeer droog jaar, waardoor het niet tot een gezamenlijk onderzoek kwam. Het gebied is wel door mij in de herfst bezocht, maar de branden bleken weinig intensief te zijn geweest en brandplekpaddenstoelen heb ik amper gezien. In mei en juni 2020 woedde een grote brand in de Deurnese en Liesselse Peel (Stoof *et al.* 2020). De brand omvatte maar liefst 800 hectare en laaide enkele keren vanuit het veen op. Ik heb een deel van het gebied in juli 2020 na enkele weken regen bezocht. Daarna bleef het tot half september droog. Pas in oktober werd het opnieuw voldoende nat en de maanden december en januari bleken uitermate vruchtbaar voor (brandplek)paddenstoelen. Het jaar 2021 bleek duidelijk natter dan de voorgaande drie jaren. Helaas was een groot deel van het gebied voor onderzoekers in het broedseizoen gesloten, omdat enkele Kraanvogels waren begonnen met broeden. Eind juni hoorde ik van Staatsbosbeheer dat er geen jongen zijn gezien. Dit artikel beschrijft de ontwikkelingen in het eerste jaar na de veenbrand. Eerder zijn in Nederland artikelen verschenen over brandplekpaddenstoelen in heide en bosgebieden (Geesink 1972, Tjallingii 1972, Bos 1998 & 2001, Veerkamp 1998, Lammers 2011 & 2012, Arnolds & de Vries 2015 en Morsink 2020).

De brand in de Peel

Op 20 april 2020 begon de brand in de buurt van Griendtsveen. Door de droge, harde oostenwind verplaatste de brand zich binnen enkele uren over 2 km west zuidwestwaarts (Stoof *et al.* 2020). Uitgestrekte, sterk verdroogde vegetaties van Pijpenstrootje (*Molinia caerulea*) en Adelaarsvaren (*Pteridium aquilinum*) zorgden voor een snelle uitbreiding van de brand. Brandgangen van meer dan 10 meter breed hielden de brand niet tegen. Op sommige plaatsen was de brand snel voorbij, maar op andere plaatsen smeulde het veen ondergronds lang door, waardoor tot begin juni telkens opnieuw brandjes ontstonden. Brandduur en brandintensiteit verschilden sterk van plaats tot plaats. Uiteindelijk is ongeveer 800 ha veen, hei en (berken) bos meer of minder verbrand. Zie Figuur 1.

Het onderzoek

Na enkele weken regen vanaf half juni 2020 is het gebied 15 juli voor het eerst bezocht. 800 ha is een enorm oppervlak, en de Deurnese en Liesselse Peel zijn zwaar toegankelijk terrein.

Figuur 1. Kaart Deurnese Peel, met rood omlijnd het verbrande gebied (Stoof et al. 2020). Links vóór brand. Rechts na de brand.

Veenkanalen, verraderlijke veenputten, meren, struwelen, velden met Adelaarsvaren en moerassen met Pijpenstrootje maken efficiënt onderzoek van het terrein lastig. Er zijn slechts enkele paden, die bovendien, omdat ze zich bevinden in een vogelbroed- en rustgebied, een deel van het jaar zijn afgesloten. Daarna bleef het tot half september 2020 warm en droog. Op 16 oktober is het gebied opnieuw bezocht, maar grote delen van het verbrande veen maakten nog een droge indruk. Bospaddenstoelen deden het wel goed. Toen in november in de Meinweg, waar in dezelfde periode ook ca. 200 ha hei en (naald)bos verbrand is, veel brandplekpaddenstoelen groeiden, is het onderzoek in de Peel voortgezet. De periode december – januari liet nu ook in de Peel veel meer brandplekpaddenstoelen zien. Diverse plaatjeszwammen en bekerzwammen zijn thuis microscopisch onderzocht en meestal met Knudsen & Vesterholt (2012) of Dougoud (2013) op naam gebracht. In de koude periode in februari lag het veldonderzoek stil. Een bezoek op 22 februari 2021 leverde geen nieuwe soorten op. Eind maart is het gebied nogmaals bezocht, om de ontwikkeling van paddenstoelen op mossen zoals Gewoon krulmos (*Funaria hygrometrica*) en Parapluutjesmos (*Marchantia polymorpha*) te kunnen bestuderen. Beide soorten bedekten grote oppervlakken verbrand veen. In mei 2021 heb ik het zuidwestelijke deel kunnen bezoeken. Begin juli mocht ook de kern van het onderzoeksgebied weer bezocht worden.

Juli 2020: houtskoolbekertjes als bodembedekker

Twee maanden na de brand verwacht je grote zwarte vlaktes te zien, maar op veel plaatsen stond Adelaarsvaren al weer tot meer dan een meter hoog op het verbrand veenoppervlak (Figuur 2). Pijpenstrootje, Struikhei (*Calluna vulgaris*) en berken waren op veel plaatsen uitgelopen vanuit de wortels. Tussen de berken en Adelaarsvaren was de bodem op veel plaatsen oranje gekleurd (Figuur 3). Alle verzamelde monsters sleutelden uit op het Gewoon houtskoolbekertje (*Anthracobia melaloma*). Met kennis achteraf had ik beter moeten kijken of er ook andere oranje ascomyceten tussen stonden.

In verbrande Struikhei stonden veel donkere, taaie, vrij grote mycena's die wel wat aan de Helmmycena (*Mycena galeae*) deden denken. De grote sporen gaven snel uitsluitel. Het is de Veenmycena (*Mycena megaspora*), die niet alleen op veen en tussen veenmos (*Sphagnum* soorten) en vochtige heide blijkt voor te komen, maar ook in verbrande hei kan groeien (Tjallingii 1972, Knudsen en Vesterholt 2012). Kleine grauwpok (*Lyophyllum tylicolor*) stond hier ook en kan ook op brandplekken groeien (Knudsen en Vesterholt 2012).

Putjes met veenmossen bleken niet verbrand. In deze putjes groeiden moeraspaddenstoelen zoals Hoogveenmosklokje (*Galerina sphagnorum*), Vlokkig veenmosklokje (*Galerina paludosa*) en Veenmosgrauwpok (*Lyophyllum palustre*).

Figuur 2. Adelaarsvaren (*Pteridium aquilinum*) in berkenbos, minder dan 2 maanden na de brand.

Figuur 3. Gewoon houtskoolbekertje (*Anthracobia melaloma*) als bodembedekker.

Herfst en winter: bekerzwammen en meer

Van brandplekken zijn diverse soorten bekerzwammen bekend. Veel daarvan zijn (erg) zeldzaam of staan op de Rode lijst (Arnolds & Veerkamp 2008). Het gebeurt niet vaak dat je drie soorten binnen 20 cm² aantreft (Figuur 4). Ze groeiden op verbrande wortels van Grove den (*Pinus sylvestris*). De Violette brandplekbekerzwam (*Peziza subviolacea*) valt door de paarse kleur het eerst op, maar de warmbruine Beroete brandplekbekerzwam (*Plicaria endocarpoides*) is ook fraai om te zien. De Purperbruine brandplekbekerzwam (*Plicaria trachycarpa*) valt door de donkere tint, afgeplatte groeivorm en geringere afmetingen het minst op. *Plicaria*'s hebben in tegenstelling tot *Peziza*'s ronde sporen. Sporen van de Beroete brandplekbekerzwam zijn glad en die van de Purperbruine brandplekbekerzwam wrattig. Dit is goed zichtbaar te maken in een oplossing van katoenblauw.

Een donker grijsbruine ascomycete op verbrand hout bleek het uiterst zeldzame Grijsbruin houtskoolbekertje (*Anthracobia subatra*) te zijn. Er zaten enkele, door schutkleur vrijwel onzichtbare exemplaren op verbrand hout. Deze soort is 2004 voor het eerst in Nederland aangetroffen op brandplaatsen op kalkhellingen in Zuid-Limburg, en toen gedetermineerd door Ron Bronckers en Piet Kelderman (NDFF 2021). Het Brandplekpelekbekertje (*Trichophaea abundans*) is een onopvallende kleine, grijsbruine ascomycete (Figuur 5). Met een tabel van Bronckers (2003) bleek de soort niet moeilijk te determineren. Toen het zoekbeeld duidelijk was, bleek dit paddenstoeltje verrassend talrijk en in 5 km-hokken aanwezig.

Normaal bekijk ik geen slijmzwammen, maar een bezoek aan de Meinweg met leden van de Paddenstoelgroep leerde mij op verbrande Grove den een zeldzame soort kennen: het Olijfgroen boomkussen (*Reticularia olivacea*). Jong is de slijmzwam rozerood en lijkt dan

Figuur 4. *Violette brandplekbekerzwam* (*Peziza subviolacea*), *Beroete brandplekbekerzwam* (*Plicaria endocarpoides*) en *Purperbruine brandplekbekerzwam* (*Plicaria trachycarpa*) bij verkoolde wortels en takken van Grove den (*Pinus sylvestris*).

Figuur 5. *Brandplekpelsbekertje* (*Trichophaea abundans*) stond in 5 km-hokken.

Figuur 6. *Olijfkleurig boomkussen (Reticularia olivacea) op verbrande Grove den (Pinus sylvestris).*

Figuur 7. *Brandplekfranjevoed (Psathyrella pennata) op verbrand veen bij berk.*

sterk op het Loodkleurig netplaatje (*Dictydiaethalium plumbeum*). Enige dagen later vond ik zelf rijpe exemplaren in de Deurnese Peel (Figuur 6). Deze slijmzwam heeft samenklonterende, vrijwel ronde, iets wrattige sporen.

Tussen deels verbrande berken op verbrand veen stonden in december veel exemplaren van de Brandplekfranjehoed (*Psathyrella pennata*), zie Figuur 7. In februari 2021 waren de franjehoeden weer helemaal verdwenen.

Massa's Pelargoniumtrechttertjes op verbrand veen

Een grijsbruin gestreept trechttertje leverde flink wat vraagtekens op. Aanvankelijk miste ik de gespen en dacht aan het Muurtrechttertje (*Omphalina rickenii*). Zou de zuurgraad (Ph) zo hoog zijn, dat deze kalkminnende soort daar zou kunnen groeien? De sporen bleken met 4,5–7 µm wat te breed voor deze soort. Bovendien bleek de hele steel fijn behaard. Zou het een soort veentrechttertje (*Lichenomphalia* spec.) kunnen zijn? Dit zijn lichenicole fungi met groene algen tussen het mycelium. Ze stonden echter tussen Gewoon krulmos en/of op verbrande turf. Een maand later bleek dat ik de eerste keer mijn preparaat te dik had gemaakt, waardoor ik de gespen aan de voet van de basidiën had gemist. Met wat fantasie roken mijn monsters ook wat naar geranium. De geraniumgeur werd gemaskeerd door de sterke geur van verbrand veen. Met de grootte van de sporen en 1, 2 en 4-sporige basidiën kwam ik ten slotte uit bij Pelargoniumtrechttertje (*Omphalina velutipes*). Deze soort wordt ook als brandplek-paddenstoel genoemd en is in 1972 al in verbrande hei gevonden (Geesink 1972). Volgens Arnolds & v.d. Berg (2013) is het Pelargoniumtrechttertje een grond-bewonende, saprotrofe soort. In de verbrande Peel is de soort massaal verschenen, waarbij vooral in februari opviel dat het Gewoon krulmos rondom de trechttertjes is afgestorven (Figuur 8). De vele tientallen bruine plekken in Gewoon krulmos leidden tot veel extra vondsten van dit trechttertje. Dit doet vermoeden dat de soort ook parasitair op bepaalde mossen groeit. Gelukkig kon Chiel Noordeloos aan de hand van gedroogd materiaal mijn determinatie bevestigen, anders blijf je twijfelen. De soort is in 7 km-hokken aangetroffen.

Het voorjaar van de Sokkelhoutschoolzwam

In mei 2021 hingen verbrande berken vol met glanzende, zwarte kogelhoutschoolzwammen (Figuur 9). De Ecologische Atlas van de Paddenstoelen van Drenthe bracht mij in eerste instantie bij de Glanzende houtschoolzwam (*Daldinia vernicosa*), maar na de brand op de Strabrechtse hei in 2011 beschreef Lammers (2011, 2012) een andere soort op verbrande berk, die hij 'Agaathoutschoolzwam' noemde (*Daldinia loculata*). Met de tabel van Fournier & Stadler (2009) sleutelden mijn exemplaren van de Peel direct uit op deze *Daldinia loculata*, die nu officieel Sokkelhoutschoolzwam heet. De Sokkelhoutschoolzwam is ongesteeld, massief vezelig en over het algemeen groter dan de Glanzende houtschoolzwam (Stadler *et al.* 2014). De Glanzende houtschoolzwam is relatief klein, gesteeld, jong gelatineus en vertoont bij ouder worden gaten. Nico Dam heeft in 1997 al een exemplaar van de Sokkelhoutschoolzwam in het Staddijkpark en in 2015 op de Veluwe aangetroffen (NDFF, 2021). Bos (1998, 2001) heeft na de brand bij Kootwijk ook glanzende houtschoolzwammen tot ruim 5 cm diameter op verbrande berk gevonden, die hij Glanzende houtschoolzwam noemt. Mogelijk zijn beide soorten eerder verward, omdat het voorkomen van de Sokkelhoutschoolzwam in Nederland pas na de brand op de Strabrechtse heide meer bekendheid kreeg. De Glanzende houtschoolzwam komt zeker ook in Nederland voor. Op het Doldersummer veld is de soort op het

Figuur 8. *Pelargoniumtrechtertje* (*Omphalia velutipes*) groeit massaal tussen *Gewoon krulmos* (*Funaria hygrometrica*).

niet-verbrande deel van berkenstammen aangetroffen en gefotografeerd (Morsink 2020). Op verbrande berken kan ook nog de Berkenhoutschoolzwam (*Daldinia decipiens*) voorkomen. Deze is relatief klein, gesteeld, minder zwart en minder glanzend (Stadler *et al.* 2014). In de Deurnese Peel en de Liesselse Peel is tot nu toe alleen de Sokkelhoutschoolzwam aangetroffen. De soort was in 9 km-hokken algemeen.

Als voorlopig laatste brandplekpaddestoel kon in juli de Oliebolzwam (*Rhizina undulata*) aan de lijst worden toegevoegd. Enkele exemplaren groeiden aan de voet van een Groveden.

Discussie

Een overzicht van de gevonden soorten op brandplekken is opgenomen in Tabel 1 (zie aan einde van dit artikel). Hierin staan, naast 13 soorten die specifiek bekend zijn als brandplekpaddestoelen (Veerkamp 1998), 5 soorten die ook op brandplekken kunnen voorkomen en enkele soorten die in het gebied opvallend vaak op verbrand veen of verbrand hout zijn aangetroffen. Mycorrhiza-paddestoelen en algemene saprotrofe soorten die op verbrande grond groeiden, zijn niet opgenomen. Een soort als Gewone krulzoom (*Paxillus involutus*) blijkt het erg goed te doen op verbrande grond. 11 specifieke brandpleksoorten staan op de Rode lijst (Arnolds & Veerkamp, 2008) en twee soorten zijn erg zeldzaam (NDFF 2021). Twee soorten waarvan bekend is dat ze ook op brandplekken voorkomen (Knudsen & Vesterholt 2021) staan op de Rode lijst, alsmede 1 zeldzame soort. De Rosse viltinktzwam (*Coprinellus radians*) en het zeldzame Bescheiden spinragschijfje (*Arachnopeziza variepilosa*) zijn ook op verbrand materiaal aangetroffen.

Het aantal brandplekpaddestoelen in de verbrande Peel ligt duidelijk lager dan in de verbrande Meinweg (nog te publiceren). Oorzaak zou het bijna volledig ontbreken van Groveden in dit deel van de Peel kunnen zijn. Branden maken deel uit van de natuurlijke cycli

Figuur 9. Links: Sokkelhoutschoolzwam (*Daldinia loculata*) massaal op verbrande berk in 9 km-hokken. Rechts: Enkele tot 5 cm grote Sokkelhoutschoolzwammen.

van naaldbossen (zie bijvoorbeeld Hille 2006, Olsson & Jonsson 2010). Het is dan ook niet vreemd dat veel paddenstoelen op of bij verbrand naaldhout kunnen groeien.

De grote verbrande oppervlakken met Gewoon krulmos en Parapluitjesmos wekten hoge verwachtingen met betrekking tot het voorkomen van ascomyceten (Arnolds & de Vries 2015). Veel plakaten van Parapluitjesmos werden minutieus aan beide zijden bekeken. Het leverde niets op.

Het onderzoek was gestart met de vraag van Eddy Weeda: welke paddenstoelen komen voor op verbrand veen? Tabel 1 laat echter alleen paddenstoelen zien die ook van verbrand bos en of verbrande heide bekend zijn. Er is dus geen specifieke veenbrandplekpaddenstoel uit het onderzoek gekomen.

Het verbrande gebied was eigenlijk veel te groot. Je komt na verloop van tijd op nieuwe brandplekken, waarvan je denkt: hier had ik (veel) eerder moeten zijn. Veel brandpleksoorten verschijnen in de eerste paar maanden en daarna nauwelijks meer, zoals veel reeds geciteerde artikelen beschrijven.

Vervolg

In juli 2021 was door de hoge wouden van Adelaarsvaren amper nog verbrand veenoppervlak of verbrande boomvoeten te zien. Ook tussen Pijpenstrootje verdwijnt het zwarte oppervlak snel. Daar waar in verbrande hei of verbrand naaldbos nog jaren verbrand materiaal zichtbaar is, waarop nieuwe brandplekpaddenstoelen gevonden kunnen worden, zou dat in de verbrande Peel tegen kunnen vallen. We gaan in ieder geval in de herfst weer kijken maar of het veel zal opleveren is de vraag.

Dank

Ik bedank SBB (in het bijzonder Rick Verrijt) voor de vergunning de Peel te kunnen bezoeken, Gerard Janssen, Marjon v.d. Vegte, Jan Slaats, Geert & Margot Vullings en Mark Smeets voor enkele aanvullende waarnemingen of gezelschap, Chiel Noordeloos voor de controle van het Pelargoniumtrechtertje en Cathelijne Stoof voor het gebruik van Figuur 1.

Literatuur

- Arnolds E. & M.T. Veerkamp. 2008. Basisrapport Rode Lijst Paddenstoelen. NMV. Utrecht.
- Arnolds E. & A. v.d. Berg. 2013. Beknopte standaardlijst van Nederlandse paddenstoelen 2013, NMV. Utrecht.
- Arnolds E. & B. de Vries. 2015. Brandvlaktes en brandplekken, in Ecologische Atlas van Paddenstoelen in Drenthe deel 3: 678–696, Paddenstoelenwerkgroep Drenthe.
- Bos L. 1998. Het jaar na de brand bij Kootwijk. *Coolia* 41(1): 8–16.
- Bos L. 2001. Het verdere verloop van de brandplekpaddenstoelen in Kootwijk. *Coolia* 44(2): 92–101.
- Dougoud R. Clé des Discomycètes Carbonicoles. Fribourg. http://ascofrance.com/uploads/forum_file/5842.pdf
- Bronckers R.J.C. 2003. Een sleutel tot de Europese soorten van de genera *Trichophaea*, *Trichophaeopsis* en *Paratrachophaea*, *Sterbeekia*, 23: 9–27.
- Fournier J. & M. Stadler. 2009. Dichotomous key to European species of *Daldinia*. <http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:ssGugTYqP4UJ:www.ascofrance.com/uploads/document/75.Fournier-and-M.-Stadler-0001.doc+&cd=3&hl=nl&ct=clnk&gl=nl>
- Geesink J. 1972. Vier jaar mycologische observaties op brandplekken. *Coolia* 15(5): 118–132.
- Hille, M. 2006. Fire Ecology of Scots Pine in Northwest Europe, Dissertation, University of Wageningen, ISBN 90-8504-283-6.
- Knudsen H. & J. Vesterholt. 2012. *Funga Nordica*. Nordsvamp. Copenhagen.
- Lammers H. 2011. Hoe heter hoe beter! *Coolia* 54(2): 71–82.
- Lammers H. & T. Boudewijns. 2012. Een vlammeende start loopt met een sisser af. *Coolia* 55(2): 75–79.
- Morsink R. 2020. Onderzoek naar brandplekpaddenstoelen op het Doldersummerveld, <https://paddenstoelenwerkgroepdrent.com/publicaties/>
- NDFF 2021. NDFF Verspreidingsatlas. 31 jan. 2021. <https://www.verspreidingsatlas.nl/paddenstoelen>
- Olsson, J. & B.G. Jonsson. 2010. Restoration fire and wood-inhabiting fungi in a Swedish *Pinus sylvestris* forest. *Forest Ecology and Management* 259: 1971–1980.
- Stadler M., J. Fournier, T. Laessle & C. Decock. 2014. A polyphasic taxonomy of *Daldinia* (Xylariaceae), *Studies in Mycology* 77: 1–143.
- Stoof, C.R., Tapia, V.M., Cardil, A., Marcotte, A.L., Stoorvogel, J.J., Castellnou, M. 2020. Relatie tussen natuurbeheer en brandveiligheid in de Deurnese Peel; Onderzoek naar aanleiding van de brand in de Deurnese Peel van 20 april 2020. Wageningen, Wageningen University & Research, 80 blz., DOI: <https://doi.org/10.18174/533574>.
- Tjallingii, D., 1972. Paddenstoelen van brandplekken, *Coolia* 15(4): 111–115.
- Veerkamp M.T. 1998. Paddenstoelen op brandplekken erg achteruit gegaan. *De Levende Natuur* 99: 62–66.

Tabel 1. Paddenstoelen die op verbrand veen, verbrand strooisel of verbrand hout zijn aangetroffen. Kolom 1: wetenschappelijke naam, kolom 2: Nederlandse naam, kolom 3: (brandplek) geeft aan of een soort als specifieke brandplekpaddenstoel bekend is (ja of nee, Veerkamp 1998) of soms op brandplekken groeit (ook, Knudsen en Vesterholt 2012). Kolom 4 (# km) geeft aan in hoeveel km-hokken de soort op verbrand materiaal is aangetroffen. Kolom 5 (RL08) geeft de Rode-lijst-status aan (Arnolds & Veerkamp 2008) of de zeldzaamheid (NDFF 2021).

Wetenschappelijke naam	Nederlandse naam	brandplek	# km	RL08
<i>Anthracobia melaloma</i>	Gewoon houtskoolbekertje	ja	5	BE
<i>Anthracobia subatra</i>	Grijsbruin houtskoolbekertje	ja	1	zzzz
<i>Arachnopeziza variepilosa</i>	Bescheiden spinragschijfje	nee	1	zz
<i>Ascocoryne sarcoides</i> sl	Paarse knoopzwam sl	nee	4	tnb
<i>Chondrosterum purpureum</i>	Paarse korstzwam	nee	5	tnb
<i>Comatricha nigra</i>	Langstelig kroeskopje	nee	2	tnb
<i>Coprinellus radians</i>	Rosse viltinktzwam	nee	1	KW
<i>Corioloopsis trogii</i>	Bleke borstelkurkzwam	nee	3	tnb
<i>Daldinia loculata</i>	Sokkelhoutskoolzwam	ja	9	zzzz
<i>Fomes fomentarius</i>	Echte tonderzwam	nee	9	tnb
<i>Fomitopsis pinicola</i>	Roodgerande houtzwam	nee	2	tnb
<i>Lyophyllum ambustum</i>	Knobbelsporig pekzwammetje	ja	1	BE
<i>Lyophyllum anthracophilum</i>	Rondsporig pekzwammetje	ja	1	BE
<i>Lyophyllum tylicolor</i>	Kleine grauwkop	ook	1	GE
<i>Mollisia ligni</i>	Witrandmollisia	nee	1	tnb
<i>Mycena galopus</i> var <i>nigra</i>	Zwarte melksteelmycena	nee	2	tnb
<i>Mycena leptcephala</i>	Stinkmycena	nee	2	tnb
<i>Mycena megaspora</i>	Veenmycena	ook	3	KW
<i>Omphalina velutipes</i>	Pelargoniumtrechtertje	ook	7	tnb
<i>Paxillus involutus</i>	Gewone krulzoom	nee	2	tnb
<i>Peziza echinospora</i>	Zemelige brandplekbekerzwam	ja	1	BE
<i>Peziza micropus</i>	Molmbekerzwam	nee	1	tnb
<i>Peziza repanda</i>	Lichtbruine houtbekerzwam	ook	1	tnb
<i>Peziza subviolacea</i>	Violette brandplekbekerzwam	ja	1	BE
<i>Peziza vesiculosa</i>	Vroege bekerzwam	nee	1	tnb
<i>Phanerochaete laevis</i>	Gebarsten huidje	nee	1	tnb
<i>Phlebia tremellosa</i>	Spekzwoerdzwam	nee	4	tnb
<i>Pholiota highlandensis</i>	Brandplekbundelzwam	ja	10	KW
<i>Piptoporus betulinus</i>	Berkenzwam	nee	8	tnb
<i>Pleurotus ostreatus</i>	Gewone oesterzwam	nee	1	tnb
<i>Plicaria endocarpoides</i>	Beroete brandplekbekerzwam	ja	1	EB
<i>Plicaria trachycarpa</i>	Purperbruine brandplekbekerzwam	ja	2	EB
<i>Plicaturopsis crispa</i>	Plooiwieswaaier	nee	4	tnb
<i>Psathyrella pennata</i>	Brandplekfranjoed	ja	2	EB
<i>Reticularia olivacea</i>	Olijfkleurig boomkussen	ook	1	zz
<i>Rhizina undulata</i>	Oliebolzwam	ja	1	BE
<i>Sarcomyxa serotina</i>	Groene schelpzwam	nee	2	tnb
<i>Schizophyllum commune</i>	Waaier	nee	9	tnb
<i>Trichophaea abundans</i>	Brandplekpelsbekertje	ja	5	EB